

ד.ו.ב.ק.

עתה טובה מתאידי

תשבץ העולם הזה 1090

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13	12	11		10
		19	18	17	16		15	
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
	33		32		31	30		29
		38		37		36		35
	43	42		41		40		39
47			46		45		44	
			52	51		50		49
		58		57	56	55	54	
			60					59

מאוזן: 1. ב-

- קצה רצועת עזה;
- 4. לא טבעי; 10.
- חבר כנסת; 11.
- מלת שלילה; 13.
- בעל חוד; 14.
- קלף טוב; 15.
- שליט; 17. מטבע
- אסיאתי; 19. מלת
- שאלה; 20. חמו"
- רו מפורסם בת"
- ג'ך; 22. ממסלי
- המלכות; 25. או"
- יב; 26. קבוצה
- פוליטית; 27. יש"
- ראלי שכוח ב"
- חזי-לארץ; 30.
- הרבה מאד; 32.
- מלת ברירה; 33.
- לא רחב; 34.
- קרט; 36. אילן;
- 37. כוון;

- יבול התפוזים; 41. יוצר אנרגיה;
- 42. בן, בארמית; 44. מיסד הקאמרי;
- 46. על כל גג; 48. רטוב; 50. שופט
- מחוזי; 51. תענוג; 53. דרך, באיטל"
- קית; 55. אחד השבטים; 57. לא
- מתוק; 58. שליח ציבור; 59. מטוס
- ארעל החדש; 60. חברת ביטוח.

- מאונך; 1. סימטה; 2. כלי קטן;
- 3. חשים אותו בלילה; 5. שלושים
- ושמונה; 6. מנומס; 7. שום, אך ללא
- ראש; 8. אות הקריאה לתיי; 9. מפ"
- על הקלאי הסתדרותי; 12. סופר אי"

בי ס לפקידות
מרכז מורים וסמכים
 12 הס
טת שנת 253 לעצירים

קורס מזורז נפתח באוגוסט

סרטים

סערה איטלקית

הרוח היא פראית (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) אך עוד פראית ונפלאה ממנה היא אנה מניאני. גם כיום, כשהיא כבת 50, לא נולד עוד התחליף לפקעת של רגשות ויצרים לזהטים כגנה מניאני, הכובשת את בד הקולנוע מן הרגע בו היא מופיעה עליו, משגרת מטעני חשמל לזהטים אל הצופים.

הפעם היא גיבורתו של סרט בעל עלילה פשוטה ואפורה. גיינו (אנהוני קחיץ) הוא מהגר מאיטליה, שהתעשר. יש לו חחה ויש לו בת בוגרת אולם אשה אין לו — אשתו מתה עליו לפני שהתעשר. כשכילותו מייס"רות אותו על החיים העלובים שהעניק לו אשתו בעבר, הוא טס לאיטליה, מביא את אחות אשתו (אנה מניאני) לאמריקה ונושא איתה לאשה.

אנה עוברת מספר לבטי הסתגלות בארצה החדשה; נדמה לה כי היא מאושרת. אולם אטיאט מתברר לה כי בעלה למעשה אינו אוהב אותה, אלא את דמות אחותה המנוחה שהוא מוצא בה. היא מנסה לעוררו, ללא הצלחה. לבסוף בא המשבר, והיא מתמסרת לבנו המאומץ של בעלה (אנטוני פרנצ'יוזה), הצעיר ממנה בהרבה.

אור וצל. הבעל המזדקן מגלה את ה"בגידה" משלה את בני משפחתו הבוגדים לכל עבר. אולם ברגע האחרון הוא מבין כי למעשה הוא האשם במה שאירע, מחויר את אשתו החדשה אילו.

העלילה הדרמטית שיגרתית למדי. אולם די בנוכחותם של שני גדולי הקולנוע מניאני וקחיץ, כדי להפוך סרט זה לשיעור מאף ומענג בתורת המשחק הקולנועי. כששני אלה נתונים בידי האמן של גירגי צוקורי, המבאי האמריקאי-יהודי שנולד בעיי"רה קטנה בהונגריה, הופך הסרט ליצירה מושלמת.

מקסימות ביחוד הן סצנות צילומי הטבע המשתלבות לתוך העלילה. השחאתה של אנה מניאני לסוסי הפרא האציליים, ציד ה"סוסים ואילופם, ותמונות ההמלטה ההמונית של עוד הכבשים, מוסיפות לדרמה העלילתית גחן ריאליסטי.

בשחקו באור וצל, בצילומי שחור ולבן, בהצלחה להעלות את שחקניו לשיאים דר"מתיים ולהמינע עם זאת מהפרזה פסיכופ"טית, מביא צוקורי את הסרט לשלימות אמ"נותית. למרות שאין בו חידושים, הרוח היא פראית הוא אחת החזיות הקולנועיות החזקות ביותר של השנה האחרונה.

קישש דרומי

חבורת מזאבים (ארמון דוד, תל-אביב; ארצות-הברית) נראים בעיני עצמם חיילי האיתוח של צפון אמריקה, במלחמתם נגד הדרום. הם רואים את עצמם כמשחררי ה"עבדים, כמביאי החרות ושחיון-הזכויות ל"דרום. אחרת לגמרי הם נראים בעיני בני הדרום עצמם, וצאצאיהם של סוחרי העב"דים בדרום, כיום אורחיה של ארצות-הברית המאוחדת, לא סלחו מעולם לצפוניים את חטא הכחדת פאר הדרום. סרט זה הוא אחת הנקמות של הדרומיים בצפוניים.

האיש שנבחר לנקום את נקמת הדרום הוא הטיפוס הקולנועי שקנה לו מינופול על דמות הניבור הדרומי — הנועז, הפיקח,

הרע והטוב גם יחד — קלארק גיבל. מה שטוב אצל גיבל, שלעולם אינו מזקין, זה שהוא גם גיבור, גם חכם וגם פסיכולוג. הוא שולט בעבדים באמצעות הפסיכולוגיה, כובש לו אהבות באותה שיטה וממלט מ"מחת באותו אמצעי.

לא פחות נשגבים הם העבדים הדרומיים עצמם: איש לא יכול לומר שרע להם אצל הדרומיים. במקום לעבוד שרים הם שירים ספיריטואליסטים במקהלות, עורכים קבלות פנים ומסיבות לאדוניהם הלבנים.

צבעי הגברת. אולם אם לאדוני הדרום טוב, ולעבדיהם טוב עוד יותר, הנה רע ומר הוא גורלה של איבון דה'קרלו. תחי"לה היא לבנה, אך מאוחר יותר היא מתגלה ככושית, נמכרת כשפחה בתמונה הלקוחה ישר מאהל הדוד תום. למולה אין קלארק גיבל מבדיל בצבע עורן של הנשים שהוא כובש, ואחרי כמה תקלות מסתיים האפוס של מלחמת הדרום בצפון בהרמוניה שלמה בין הלבנים, הכושים ובנות התערובת.

היצירה הקולנועית, שיצרניה מתארים אור תה כאפוס הדרומי הגדול ביותר מאז חלף עם הרוח, אינה אלא קישש קולנועי חסר-חיים וחסר-עניין, מלבד לאלו הזוכרות עוד חסד נעורים לקלארק גיבל.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערו הארץ, אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **עוד התביעה** (חג, תל-אביב) — סרט-מתח משעשע על פרקליט הגופל בפח שטמנו לו לקוחותיו, אותם הוא מנסה לה"ציל מעמו התליה. צירלס לזהטון, מרלין דיטריך, טירון פואר.

● **כפירי אריות** (תל-אביב, תל-אביב) — כיצד נראתה מלחמת העולם השניה בעיניהם של קציני נאצי וחילי יהודי אמריקאי, כפי שצויה בידי סופר יהודי אמריקאי. מרלון ברנדו, מונטגומרי קליפט.

● **מגרה טומן מלכודת** (גן-דינה, תל-אביב) — בלש זקן ועייף פותר תעלוי מת רצח כמו תשבץ בלשני. ז'אן גאבין.

● **לילות קבוריה** (אורגיל, ירוש"לים) — גילויטה מסינה, בתפקיד פרוצה מסכנה שהגברים מתנכלים לה.

● **אישותו של מוצר** (רו, ירו"שלים) — קומדיה בריטית שנונה, השמה ללעג את שמרנות המעמדות הבריטיים. קנת מור.

● **קישו** (ארמון, חיפה) — רומי שניי דר, בקומדיה אוסטרית קלילה על הקשר שבין אהבה לפוליטיקה.

● **לא בעושר האושר** (אורלי, חי"פה) — דמות הכלילי של צ'ארלס דיקנס מוע"לית במשחק אגוני של אלסטר סימ.

● **כבשה בין זאבים** (גת, תל-אביב) — שעה וחצי של צחוק אנגלי, כשנורמן ויסדום הקטן עובר ללא פחד מן הפח אל הפחת. רק למי שאוהב אנגלים.

● **הפורץ הנוצץ** (ירון, תל-אביב) — ארסן לופין, ישראל בנציוני בהיסטוריה ה"צרפתית, מדגים את שיטות התרמית שהפכו לו לדמות אגדתית. קומדיה קלילה. רוברט לאמור.

● **הרוח היא פראית** (אופיר, תל-אביב) — ראה לעיל.

מוכנים פרנצ'יוזה, מניאני וקוויץ ב"הרוח היא פראית" מצל האחות לזרועות הבן